

Arrest

nr. 59 857 van 15 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, dient op 12 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 april 2010 beslist de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris een verblijf van één jaar toe te staan onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B.

Op 10 januari 2011 verklaart de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris de aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.11.2009 werd ingediend door :

*R. M.I, N. M. (...)
nationaliteit: Egypte
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Verder beroept betrokkene zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 28.04.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 23.06.2010 en 01.12.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Hoe goed de integratie ook moge zijn (werkbereid, Nederlandse lessen gevolgd, sedert 2004 in België, duurzaam sociaal netwerk uitgebouwd), dit doet niets af aan de voorwaarde van het ontvangen van een arbeidskaart B. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat de prangende humanitaire situatie betreft; Betrokkene stelt dat hij in zijn land van herkomst geen eigen bestaansmidelen zou hebben en er geen mogelijkheden zouden zijn om aan tewerkstelling te geraken. Echter betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Aldus kan dit gegeven niet weerhouden worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in twee middelen telkens de schending aan van *"de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het beginsel van zorgvuldigheid; schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980;"* De middelen betreffen twee motieven van de bestreden beslissing.

Hij verwoordt het eerste middel als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing luidt (stuk 1):

Verder beroept betrokkene zich op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 28.04.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 23.06.2010 en 01.12.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag dd. 12.11.2009 gegrond had op artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en in het bijzonder op criterium 2.8.B. van de vernietigde instructies van 19.07.2009;

Dat volgens deze instructies verzoeker een arbeidskaart B moet kunnen voorleggen;

Dat in casu verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag een arbeidsovereenkomst had voorgelegd bij de bvba IVA en de bvba IVA voor verzoeker in navolging van het schrijven van verweerder dd. 28.04.2010 tijdig een arbeidskaart B aanvroeg;

Dat de arbeidskaart B evenwel op 1.12.2010 door de bevoegde gewestelijke overheid geweigerd werd om redenen te wijten aan de werkgever, doch onafhankelijk van verzoeker;

Dat verzoeker absoluut niet op voorhand kon weten dat aan deze werkgever een arbeidskaart B ging geweigerd worden;

Dat het kennelijk onredelijk is om zondermeer de verblijfsaanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren omwille van tekortkomingen enkel toe te rekenen aan een derde, nl. de werkgever, waarvan verzoeker bovendien in kennis gesteld werd buiten de nuttige termijn om nog een andere werkgever een arbeidskaart B te laten aanvragen;

Dat verzoeker zelf tijdig, d.w.z. binnen de drie maanden na het aangetekend schrijven van verweerder, een werkgever had aangesproken;

Dat het in casu dan ook kennelijk onredelijk is en getuigt van onzorgvuldig bestuur, om verzoeker geen nieuwe termijn te bieden om een arbeidskaart B voor te leggen, wanneer de arbeidskaart buiten de geboden termijn van drie maanden geweigerd werd en wel om redenen onafhankelijk van verzoeker zelf;"

Hij verwoordt het tweede middel als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing luidt (stuk 1):

"Wat de prangende humanitaire situatie betreft; betrokkene stelt dat hij in zijn land van herkomst geen eigen bestaansmiddelen zou hebben en er geen mogelijkheden zouden zijn om aan tewerkstelling te geraken. Echter betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Aldus kan dit gegeven niet weerhouden worden ".

Terwijl verzoeker in zijn verblijfsaanvraag een geheel van omstandigheden heeft omschreven die samen een prangende humanitaire situatie uitmaken: verblijf van vijfjaar, kans op tewerkstelling, ruime kennis-senkring, tegenover gebrek aan bestaansmiddelen in Egypte;

Dat verweerder bij de beoordeling van de prangende humanitaire situatie enkel rekening heeft gehouden met het argument aangaande het gebrek aan bestaansmiddelen in Egypte;

Dat verweerder bij de beoordeling van het al dan niet voorhanden zijn van een prangende humanitaire situatie de argumenten van verzoeker aangaande zijn verblijf van vijfjaar, kans op tewerkstelling en ruime kennis-senkring, buiten beschouwing heeft gelaten;

Dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is, blijkt geeft van onzorgvuldigheid en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet schendt;”

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel;*
- art. 9bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

Betreffende de voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, die de formele motiveringsverplichting betreffen, stelt de verwerende partij vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Ter ondersteuning van zijn middel stelt verzoeker dat het 'kennelijk onredelijk' is om hem de verblijfsmachtiging te weigeren "omwille van tekortkomingen enkel toe te rekenen aan een derde, nl. de werkgever ". Verzoeker is de mening toegedaan dat, nu hij zelf correct zou hebben gehandeld om een arbeidskaart te bekomen, het feit dat deze geweigerd werd 'onafhankelijk' van zijn wil is gebeurd en het derhalve onredelijk is om hem op basis daarvan het verblijf te weigeren of geen nieuwe termijn te bieden om een arbeidskaart B voor te leggen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde desbetreffend geheel terecht het volgende heeft geoordeeld:

"Verder beroept betrokkene zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 28.04.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 23.06.2010 en 01.12.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. "

De gemachtigde heeft terecht geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van punt 2.8B van de instructies nu verzoeker geen arbeidskaart B heeft voorgelegd.

Terwijl de gemachtigde vanzelfsprekend binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid kon beslissen om, nadat een weigeringsbeslissing van de arbeidskaart is genomen door de bevoegde gewestelijke dienst, verzoeker niet tot verblijf te machtigen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Verzoeker heeft zich bij zijn aanvraag ook uitdrukkelijk beroepen op de toepassing van deze instructie, die nopens het criterium 2.8B als volgt luidt:

"B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel. "

Verzoeker wist dan ook terdege dat hij een arbeidskaart B zou dienen voor te leggen, bij gebreke waarvan hem geen verblijfsrecht zou worden toegestaan.

Dit werd overigens door de gemachtigde uitdrukkelijk - per schrijven van 28.04.2010 - meegedeeld aan verzoeker, zoals ook wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Er is bovendien nergens voorzien dat aan verzoeker een nieuwe termijn zou moeten worden toegestaan om een arbeidskaart voor te leggen, zodat verzoeker dit zeker niet kon verwachten. Verzoeker heeft hierom overigens nooit verzocht, of zelfs maar voorgehouden dat hij een nieuwe werkgever zou hebben gevonden, ook thans niet.

Zijn beschouwingen zijn dan ook louter theoretisch en weinig ernstig.

Binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid vermag de gemachtigde geheel terecht te oordelen dat het niet voorleggen van een arbeidskaart van aard is dat aan verzoeker de verblijfsmachtiging dient te worden geweigerd.

Het loutere feit dat verzoeker het hiermee niet eens is, maakt niet dat de bestreden beslissing onredelijk zou zijn.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing, doch enkel om na te gaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt. " (R.v.V. nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Verzoekers beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

Het is allerminst onredelijk om, nu vaststaat dat verzoeker niet aan het werk kan gaan - bij gebreke van een arbeidskaart - hem het verblijfsrecht te weigeren.

De verwerende partij besluit dan ook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Bovendien werd in de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd om welke redenen aan verzoeker geen machtiging tot verblijf werd toegestaan, dit geheel conform artikel 9bis van de

Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker toont het tegendeel geenszins aan.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers eerste middel niet kan worden aangenomen.

• Betreffende een tweede middel van de verzoekende partij

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen;

- het zorgvuldigheidsbeginsel;

- art. 9bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Er dient vooreerst andermaal te worden vastgesteld dat uit de toelichting bij verzoekers middel blijkt dat hij kennis heeft genomen van de motieven van de bestreden beslissing, zodat er dient te worden besloten dat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van een schending van de formele motiveringsverplichting, vervat in de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat er in de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met zijn "verblijf van vijfjaar, kans op tewerkstelling en ruime kennissenkring", doch er enkel werd geoordeeld nopens het door hem aangevoerde argument nopens het 'gebrek aan bestaansmiddelen in Egypte', en acht de bestreden beslissing om die reden 'gebrekig gemotiveerd' en 'onzorgvuldig'.

De verwerende partij laat gelden dat in de bestreden beslissing het volgende wordt geoordeeld:

"Hoe goed de integratie ook moge zijn (werkbereid, Nederlandse lessen gevolgd, sedert 2004 in België, duurzaam sociaal netwerk uitgebouwd), dit doet niets af aan de voorwaarde van het ontvangen van een arbeidskaart B. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat de prangende humanitaire situatie betreft; Betrokkene stelt dat hij in zijn land van herkomst geen eigen bestaansmiddelen zou hebben en er geen mogelijkheden zouden zijn om aan tewerkstelling te geraken. Echter betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Aldus kan dit gegeven niet weerhouden worden. "

Er werd dan ook ter dege rekening gehouden met verzoekers voorgehouden "verblijf van vijf jaar, kans op tewerkstelling en ruime kennissenkring" zodat verzoekers beschouwingen elke feitelijke grondslag missen.

Er kan dan ook slechts worden besloten dat verzoekers middel volledig faalt in feite en derhalve niet kan worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, art. 9bis van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. De in casu bestreden beslissing is ten genoegte van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook verzoekers tweede middel niet kan worden aangenomen."

2.3. Omdat verzoeker dezelfde middelen aanvoert en hiermee twee verschillende motieven aanvecht, is het passend beide middelen samen te lezen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen

op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is. In de bestreden beslissing worden de redenen weergegeven waarom de aanvraag van verzoeker ongegrond is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in casu de aanvraag ontvankelijk werd verklaard doch ongegrond. In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen bij de beoordeling van de gegrondheidsfase. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald werd in de instructie van 19 juli 2009, daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van deze criteria.

Het eerste motief dat verzoeker betwist betreft de door hem gevraagde toepassing van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een behoorlijk ingevuld arbeidscontract heeft voorgelegd zodat hij in eerste instantie gemachtigd werd tijdelijk één jaar in het Rijk te verblijven in afwachting van het resultaat van de procedure die diende opgestart te worden om de arbeidskaart B te verkrijgen.

Op 1 december 2010 beslist de bevoegde overheid verzoeker de arbeidsvergunning en arbeidskaart te weigeren op grond van een inspectieverslag dat een inbreuk van artikel 12, 1°, b) van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, gepleegd door verzoekers werkgever, vaststelde. De inbreuk betrof andere werknemers dan verzoeker maar heeft tot gevolg dat de inspectie adviseerde verzoeker de arbeidsvergunning te weigeren.

Verzoeker betwist dit gegeven niet maar betoogt dat de weigering steunt op redenen te wijten aan de werkgever die onafhankelijk zijn van verzoeker. Hij acht daardoor dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk werd genomen.

De Raad wijst erop dat het criterium 2.8B waarop verzoeker zich beroept onder meer voorziet:

“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.(...)”

Het gegeven dat de weigering van de arbeidsvergunning te wijten is aan de werkgever en niet aan verzoeker doet aan de laatste voornoemde paragraaf van de instructie geen afbreuk. Het stond verzoeker vrij een nieuwe werkgever te zoeken, te meer in dit criterium wordt voorzien:

“De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar.

De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.

Wanneer dit het geval is,

- kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.

- of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren."

Uit deze bepaling blijkt dat verzoeker ook na een tewerkstelling van een jaar opnieuw moet aantonen dat hij een jaar gewerkt heeft en een arbeidsvergunning verkreeg. Verzoeker kan geen arbeidsvergunning voorleggen zodat hij geacht wordt te weten dat hij geen verdere machtiging zal verkrijgen bij gebreke aan het bijbrengen van een nieuw arbeidscontract. Immers wordt gesteld in het criterium dat een positief advies betreffende de arbeidskaart B moet voorgelegd worden binnen de drie maanden. Verzoeker mag verondersteld worden na te gaan wanneer deze periode is verstreken. Ten overvloede toont verzoeker nog steeds niet aan dat, indien hij op de hoogte was gebracht van de weigering, hij een andere werkgever had gecontacteerd en een arbeidscontract had kunnen voorleggen. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

In het tweede middel bekritiseert verzoeker het motief dat stelt *"Wat de prangende humanitaire situatie betreft; Betrokkene stelt dat hij in zijn land van herkomst geen eigen bestaansmiddelen zou hebben en er geen mogelijkheden zouden zijn om aan tewerkstelling te geraken. Echter betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Aldus kan dit gegeven niet weerhouden worden."* en verwijt hij de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met de aangehaalde elementen, zijnde een vijfjarig verblijf, kans op tewerkstelling, ruime kennissenkring, naast het gebrek aan bestaansmiddelen in Egypte.

Zoals de verwerende partij terecht stelt heeft zij met deze elementen rekening gehouden in de bestreden beslissing, als volgt verwoord: *"Hoe goed de integratie ook moge zijn (werkbereid, Nederlandse lessen gevolgd, sedert 2004 in België, duurzaam sociaal netwerk uitgebouwd), dit doet niets af aan de voorwaarde van het ontvangen van een arbeidskaart B. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden."* De classificatie van deze elementen onder verwijzing naar het criterium 2.8B is logisch omdat verzoeker deze elementen aanhaalde onder de hoofding van zijn uitleg bij het criterium 2.8B in de verklarende nota toegevoegd bij zijn aanvraag. Bij de uitleg van het criterium "prangende humanitaire situatie" meldt verzoeker weliswaar dat hij vijf jaar in België verblijft, kan tewerkgesteld worden en in eigen bestaansmiddelen kan voorzien en dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft. Hij haalt deze argumenten aan om een vergelijking met de situatie in het land van herkomst te maken, alwaar hij *"geen eigen bestaansmiddelen heeft en geen mogelijkheden om aan tewerkstelling te geraken."*

De Raad wijst erop dat in voornoemde instructie is voorzien als prangende humanitaire situatie *"Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM."* Bijgevolg tonen een verblijf van vijf jaren, kans op tewerkstelling en het hebben van een kennissenkring niet het bestaan van een prangende humanitaire situatie aan. Evenmin tonen dergelijke elementen aan dat verzoekers situatie kan vergeleken worden met één van de voorbeelden vermeld in het criterium. Verzoeker toont niet aan dat het motief dat stelt *"Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden"* onjuist is.

Bijgevolg besluit de Raad dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de betwiste motieven zouden steunen op niet correcte feiten, de beoordeling onjuist is of dat deze motieven op kennelijk onredelijke wijze zijn genomen. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt

(RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Beide middelen zijn ongegrond.

2.4. Voor het overige betwist verzoeker geen van de overige motieven. De Raad besluit tot de ongegrondheid van de middelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN